

คำร้องที่ ๕๒๘/๒๕๔๙
คำสั่งที่ ๒๓๐/๒๕๕๐

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองสูงสุด

วันที่ ๒๕ เดือน เมษายน พุทธศักราช ๒๕๕๐

ระหว่าง { นายศุรวีร์ บัณฑุกุล ผู้ฟ้องคดี
มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย ที่ ๑
คณะกรรมการพิจารณาตำแหน่งทางวิชาการ ที่ ๒ ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองและเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย (คำร้องอุทธรณ์คำสั่งไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณา)

ผู้ฟ้องคดียื่นคำร้องอุทธรณ์คำสั่ง ในคดีหมายเลขดำที่ ๑๐๕๗/๒๕๔๙ หมายเลขแดงที่ ๘๔๘/๒๕๔๙ ของศาลปกครองชั้นต้น (ศาลปกครองกลาง)

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นอาจารย์ประจำสาขาวิศวกรรมไฟฟ้า คณะวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย ได้เสนอประวัติส่วนตัวและผลงานทางวิชาการ เพื่อขอแต่งตั้งเป็นตำแหน่งผู้ช่วยศาสตราจารย์ สาขาวิศวกรรมไฟฟ้า รวม ๒ เรื่อง คือ เรื่องคำตัวประกอบคุณภาพอนุกรมที่มีผลต่ออินเวอร์เตอร์ คลาสดี อนุกรม - ขนาน โหลด สำหรับโหลด HID และเรื่อง Adaptive Zero Voltage Switching Varied Wider Ranges of Load Resistance for Class E Tuned Power Inverter ต่อคณะบดีคณะวิศวกรรมศาสตร์ เมื่อวันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๔๗ แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในคราวประชุมครั้งที่ ๔/๒๕๔๗

/เมื่อวันที่...

เมื่อวันที่ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๔๗ พิจารณาแล้วเห็นว่า ผลงานที่ผู้ฟ้องคดีเสนอมิใช่ของผู้ฟ้องคดี แต่เป็นการนำผลงานทางวิชาการของผู้อื่นมาเสนอ จึงมีมติจะไม่รับประวัติส่วนตัว และผลงานทางวิชาการของผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณา พร้อมกับเสนอแนะให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยผู้ฟ้องคดี เป็นผลให้ผู้ฟ้องคดีถูกผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีหนังสือมหาวิทยาลัยหอการค้าไทยที่ มกค.สบม ๗๒.๑/๒๕๔๗ ลงวันที่ ๑๐ มีนาคม ๒๕๔๗ ห้ามมิให้ผู้ฟ้องคดีใช้สิทธิเสนอขอตำแหน่งทางวิชาการเป็นระยะเวลา ๕ ปี ตามระเบียบคณะกรรมการการอุดมศึกษา ว่าด้วยมาตรฐานหลักเกณฑ์และวิธีการแต่งตั้งคณาจารย์ ในสถาบันอุดมศึกษาเอกชนให้ดำรงตำแหน่งทางวิชาการ พ.ศ. ๒๕๔๗ และเลิกจ้างผู้ฟ้องคดีเป็นอาจารย์ ซึ่งผู้ฟ้องคดีเห็นว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีมติดังกล่าว เป็นการกระทำโดยมิชอบด้วยกฎหมาย เพราะผู้ฟ้องคดีไม่เคยนำผลงานทางวิชาการของผู้อื่นมาเป็นผลงานเพื่อเสนอขอตำแหน่งทางวิชาการให้ตนเองตามที่ถูกกล่าวหา อีกทั้งผู้ฟ้องคดีก็ไม่เคยได้รับแจ้งข้อกล่าวหาจากคณะกรรมการสอบสวนทางวินัย เพื่อชี้แจงหรือแก้ข้อกล่าวหาแต่อย่างใดด้วย

ขอให้ศาลปกครองมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง ดังนี้

๑. เพิกถอนมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในคราวประชุมครั้งที่ ๔/๒๕๔๗ เมื่อวันที่ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๔๗ ซึ่งจะไม่รับประวัติส่วนตัว และผลงานทางวิชาการของผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณา และขอเสนอแนะให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยเพื่อลงโทษผู้ฟ้องคดี

๒. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองแจ้งผลการเพิกถอนมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในคราวประชุมครั้งที่ ๔/๒๕๔๗ เมื่อวันที่ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๔๗ ไปยังสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา พร้อมทั้งสำเนาการแจ้งผลการเพิกถอนแก่ผู้ฟ้องคดี

๓. ให้โฆษณาคำพิพากษาทั้งหมดในหนังสือพิมพ์ไทยรัฐและหนังสือพิมพ์เดลินิวส์ติดต่อกันเป็นเวลา ๗ วัน โดยให้ผู้ถูกฟ้องคดีชำระค่าโฆษณาทั้งหมด

ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นหน่วยงานสถานศึกษาที่ได้รับมอบหมายให้ดำเนินกิจการทางปกครองเกี่ยวกับการศึกษา เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติสถาบันอุดมศึกษาเอกชน พ.ศ. ๒๕๔๖ จึงเป็นหน่วยงานทางปกครองตามมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้ง

ศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นอาจารย์ประจำของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ยื่นประวัติส่วนตัว และผลงานทางวิชาการ เพื่อประกอบการขอตำแหน่งทางวิชาการระดับผู้ช่วยศาสตราจารย์ ในการประชุมครั้งที่ ๔/๒๕๔๗ เมื่อวันที่ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๔๗ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งได้รับการแต่งตั้งให้มีอำนาจพิจารณาเกี่ยวกับตำแหน่งทางวิชาการของคณาจารย์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับรายงาน ว่า ผลงานทางวิชาการที่ผู้ฟ้องคดีนำมาเสนอขอตำแหน่งทางวิชาการครั้งนี้ เป็นผลงานทางวิชาการของผู้อื่นจึงมีมติ (๑) จะไม่รับพิจารณาประวัติส่วนตัวและผลงานทางวิชาการของผู้ฟ้องคดี และ (๒) ขอแนะนำให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยผู้ฟ้องคดี เพื่อสอบสวนหาข้อเท็จจริง หากพบว่ามีความผิดตามที่ถูกลกล่าวอ้างจริง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะต้องดำเนินการลงโทษผู้ฟ้องคดีอย่างเฉียบขาด เพราะถือว่าการกระทำผิดจรรยาบรรณในวิชาชีพของนักวิชาการอย่างยิ่ง ซึ่งศาลปกครองชั้นต้นเห็นว่ามติดังกล่าวเป็นการพิจารณาทางปกครอง ซึ่งเป็นเพียงการเตรียมการและดำเนินการของเจ้าหน้าที่ เพื่อจัดให้มีคำสั่งทางปกครองตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ยังไม่มีผลกระทบต่อสถานภาพของสิทธิ หรือหน้าที่ของผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีจึงไม่เป็นผู้เดือดร้อนหรือเสียหายหรืออาจจะเดือดร้อนหรือเสียหายโดยมิอาจหลีกเลี่ยงได้ที่จะมีสิทธิฟ้องคดีต่อศาลปกครองตามมาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ จึงมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณาและให้จำหน่ายคดีออกจากสารบบความ

ผู้ฟ้องคดียื่นคำร้องอุทธรณ์คำสั่งของศาลปกครองชั้นต้นที่ไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณา ความว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในคราวประชุมครั้งที่ ๔/๒๕๔๗ เมื่อวันที่ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๔๗ ใช้อำนาจตามพระราชบัญญัติสถาบันอุดมศึกษาเอกชน พ.ศ. ๒๕๔๖ มีมติไม่รับ (ที่ถูกลคือ จะไม่รับ) พิจารณาผลงานทางวิชาการของผู้ฟ้องคดี มติดังกล่าวจึงมิใช่เพียงแต่เป็นการพิจารณาทางปกครองเพื่อเตรียมการจัดให้มีคำสั่งทางปกครองต่อไปเท่านั้น แต่เป็นคำสั่งทางปกครองตามมาตรา ๕ และมาตรา ๓๔ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ อันมีผลกระทบต่อสิทธิของผู้ฟ้องคดี ทำให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเสียหาย ผู้ฟ้องคดีจึงมีสิทธิฟ้องคดีนี้ต่อศาลปกครองตามมาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒

/นอกจากนี้...

นอกจากนี้ การที่ศาลปกครองชั้นต้นนาระเบียบคณะกรรมการการอุดมศึกษา ว่าด้วยมาตรฐานหลักเกณฑ์และวิธีการแต่งตั้งคณาจารย์ในสถาบันอุดมศึกษาเอกชนให้ดำรงตำแหน่งทางวิชาการ พ.ศ. ๒๕๔๗ หมวด ๔ ข้อ ๑๖.๑ ซึ่งกำหนดว่า ให้สถาบันตรวจสอบคุณสมบัติของบุคคลที่จะขอแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งทางวิชาการให้ถูกต้องครบถ้วนตามเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในข้อ ๑๕ โดยตรวจสอบสถานภาพตำแหน่งทางวิชาการเดิมจากสถาบันอุดมศึกษา หรือสถาบันชั้นสูงเดิมที่ได้รับการแต่งตั้ง และตรวจสอบการรับรองสถาบันอุดมศึกษา หรือสถาบันชั้นสูง รวมถึงการรับรองมาตรฐานการศึกษาของสาขาวิชา ที่ผู้นั้นได้เคยรับแต่งตั้งของสถาบันอุดมศึกษา หรือสถาบันชั้นสูงต่างประเทศนั้น แล้วแต่กรณี แล้วเสนอผลการตรวจสอบให้คณะกรรมการพิจารณาตำแหน่งทางวิชาการประจำสถาบันพิจารณา ข้อ ๑๖.๒ กำหนดว่า ให้คณะกรรมการพิจารณาตำแหน่งทางวิชาการประจำสถาบัน นำเสนอสภาสถาบันเพื่อพิจารณาให้ความเห็นชอบให้ดำเนินการแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งทางวิชาการต่อไป มาวินิจฉัยในกรณีของผู้ฟ้องคดีก็เป็นการวินิจฉัยไม่ตรงข้อเท็จจริงในคำฟ้อง เพราะนอกจากจะเป็นคนละกรณีกับผู้ฟ้องคดีแล้ว ผู้ฟ้องคดีเองก็ไม่มีคุณสมบัติตามข้อ ๑๕ ของระเบียบดังกล่าวอีกด้วย ขอให้ศาลปกครองสูงสุดมีคำสั่งกลับคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้นเป็นให้รับคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณาต่อไป

ศาลปกครองสูงสุดพิเคราะห์แล้วเห็นว่า คดีมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยก่อนว่า คำฟ้องของผู้ฟ้องคดีศาลปกครองจะรับไว้พิจารณาได้หรือไม่ เห็นว่า มาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ บัญญัติว่า ผู้ใดได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายหรืออาจจะเดือดร้อนหรือเสียหายโดยมิอาจหลีกเลี่ยงได้ อันเนื่องจากการกระทำหรือการงดเว้นการกระทำของหน่วยงานทางปกครอง หรือเจ้าหน้าที่ของรัฐหรือมีข้อโต้แย้งเกี่ยวกับสัญญาทางปกครองหรือกรณีอื่นใดที่อยู่ในเขตอำนาจศาลปกครองตามมาตรา ๙ และการแก้ไขหรือบรรเทาความเดือดร้อนหรือความเสียหายหรือยุติข้อโต้แย้งนั้น ต้องมีคำบังคับตามที่กำหนดในมาตรา ๗๒ ผู้นั้นมีสิทธิฟ้องคดีต่อศาลปกครอง สำหรับคดีนี้แม้ข้อเท็จจริงจะรับฟังได้ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นสถานศึกษาเอกชนได้รับมอบหมายให้จัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาอันเป็นการดำเนินกิจการทางปกครองอย่างหนึ่ง เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ ตามมาตรา ๘ แห่งพระราช

บัญญัติสถาบันอุดมศึกษาเอกชน พ.ศ. ๒๕๔๖ ซึ่งเป็นหน่วยงานทางปกครอง ตามมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เป็นบุคคลที่ได้รับแต่งตั้งให้เป็นคณะกรรมการพิจารณา ตำแหน่งทางวิชาการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามมาตรา ๓๖ แห่งพระราชบัญญัติสถาบันอุดมศึกษาเอกชน พ.ศ. ๒๕๔๖ มีอำนาจพิจารณาเกี่ยวกับตำแหน่งทางวิชาการของคณาจารย์ใน สถาบันอุดมศึกษาเอกชน ตามมาตรา ๓๘ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐ ตามมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ซึ่งต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีมติในคราวประชุม ครั้งที่ ๔/๒๕๔๗ เมื่อวันที่ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๔๗ว่าจะไม่รับพิจารณาประวัติส่วนตัว และผลงานทางวิชาการของผู้ฟ้องคดี และเสนอแนะให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริง เพื่อลงโทษวินัยแก่ผู้ฟ้องคดีหากพบว่าผู้ฟ้องคดี มีความผิดตามที่ถูกกล่าวหาจริงก็ตาม แต่ก็เห็นว่ามติดังกล่าวของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เป็นเพียงความเห็น ซึ่งจะต้องนำเสนอสภาสถาบันในฐานะผู้มีอำนาจตามมาตรา ๓๔ (๑๗) แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว เพื่อพิจารณาให้ความเห็นชอบก่อนตามข้อ ๑๖.๒ ของระเบียบคณะกรรมการการอุดมศึกษา ว่าด้วยมาตรฐานหลักเกณฑ์และวิธีการแต่งตั้งคณาจารย์ ในสถาบันอุดมศึกษาเอกชนให้ดำรงตำแหน่งทางวิชาการ พ.ศ. ๒๕๔๗ ซึ่งกำหนดว่า ให้คณะกรรมการพิจารณาดำเนินการประจำสถาบันนำเสนอสภาสถาบัน เพื่อพิจารณาให้ความเห็นชอบให้ดำเนินการแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งทางวิชาการต่อไป ดังนั้น เมื่อกรณีข้อเท็จจริงไม่ปรากฏว่าได้มีการนำมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เสนอสภาสถาบัน มหาวิทยาลัยหอการค้าไทยพิจารณาให้ความเห็นชอบแล้ว การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีมติข้างต้น จึงเป็นการพิจารณาทางปกครองของเจ้าหน้าที่ เพื่อจัดให้มีคำสั่งทางปกครอง ตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ต่อไปเท่านั้น มติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงมิใช่คำสั่งทางปกครองอันมีผลกระทบต่อสิทธิและหน้าที่ของ ผู้ฟ้องคดีตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างมาในคำร้องอุทธรณ์คำสั่งแต่อย่างใด ผู้ฟ้องคดีจึงไม่เป็น ผู้เดือดร้อนหรือเสียหายที่จะมีสิทธินำคดีนี้มาฟ้องต่อศาลปกครองได้ ตามมาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒

ที่ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณาและให้จำหน่ายคดี
ออกจากสารบบความ นั้น ศาลปกครองสูงสุดเห็นว่าชอบแล้ว
จึงมีคำสั่งยืนตามคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้น

นายอุดมศักดิ์ นิตินนตรี
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการเจ้าของสำนวน

นายจรูญ หัตถกรรม
ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

นายธงชัย ลำดับวงศ์
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายเกษม คมสัจย์ธรรม
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายชาญชัย แสวงศักดิ์
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

วันที่อ่าน ๒๙ พฤษภาคม ๒๕๕๐

คดีภัทร : ผู้พิมพ์

ภาคพล : ผู้ตรวจ